

צ'עירה כמו עידית שכטר
אין מוצאים בכל יום. היא בת 20, נשואה ואם לילד, סטודנטית לפסיכולוגיה ודוגמנית מתחילה, כל זה בתוספת מתנת-אל שקיבלה בנדיבות: יופי.
המראה הישראלי: עור שחום, שיער שחור גולש, עיניים ירוקות וחיוך מקסים ושוב.
ובכל זאת, היופי אינו העניין המרכזי בחייה. "הרבה יותר חשובים לי, למשל, הלימודים". חשיבות זו

עידית היתה דחתית

הניבה תעודת-בגרות עם ממוצע של 9.3.
"במחשבה שניה היופי גרם לי להרבה בעיות בילדות".
מדוע? עידית גדלה והתחנכה בחברה דתית, בית-ספר נפרד לבנות, היא בילתה את שעותיהפנא בתנועותהנוער בני"עק"בא, וגם התנהגותה היתה בהתאם לכך.
"אני זוכרת שנורא אהבתי את להקת חיסולם, שהיתה או הלהקה הנערצת על בנייהנוער בארץ. יום אחד היתה להם הופעה בפתח-חתיקוה, שם גרתי,

ואני לא אשכח את המילחמות הפנימיות שהיו לי, בין הכמיהה של בחורה צעירה ללכת להופעה של האמנים החביבים עליה לבין המעצורים שהיו בי עמוק בפנים. ידעתי שזה אסור. לא ההופעה, כי אם כל מה שהלהקה סימלה. היא היתה סמל לחילוניות, לצרחות היסטריה. "המילחמה הפנימית הזו הסתיימה בניצחון החינוך הדתי. הלכתי לפעור לה בבני עקיבא. כל הזמן חשבתי על ההופעה. הצטערתי, אבל הרגשתי שלמה עם זה שכבשתי והתמודדתי עם היצרים הטיבעיים.
"אולי זהו חלק ניכר מהעניין של הדת: לכבוש תאוות-גשמיות, ולא משנה אם הדבר שממנו נמנעים הוא מוצדק או לא. העיקר זה להילחם בייצר ולנצח אותו".
והיא נלחמה בייצר? היו לה, למשל, חברים?
עידית מחייכת חיוך כזה, שקשה להאמין שמישהו, וגם לוא "חבוש את הכיפה הגדולה ביותר, יוכל לעמוד בפניו.

הצגת בכורה עידית שלו

התינוק הישוב בעגלה. "שואלים כמה כסף אני לוקחת כבייביסיטר. גברים מציעים לעשות בייביסיטר עלי למה שנינו. בטיפת-חלב צעקו עלי למה האמא שלו לא באה בעצמה, אלא שולחת אותי.
"לפעמים זה באמת מוזר לי שאני כבר אמא. איזו מילה גדולה! איזו אחריות!"
ואיפה נכנסת הדוגמנות לחייה? "כסף! אומרת היפהפיה. למרות שבגלה הוא בעל משרד-פירסום משגשג, וכסף לא חסר בבית, אני רוצה לדעת שמה שאני מבזבזת על מותרות בא ממני. עם דוגמנות מסלול תהיה לי בעיה. אני לא מספיק גבוהה בשביל זה. אבל דוגמנות צילום די נראית לי.
"האמת היא שבמשך שנים אני מקבלת הצעות להצטלם. בתקופה שהייתי דתית, פנה צלם עקשן במיוחד לאמא שלי, וניסה לשכנע שאסכים להצטלם לפירסומת. היא הסכימה. אני לא.
היום היא, כמובן, מסתכלת בזה אחרת. כעדות לכך יכולה לשמש מודעת-פירסומת למיורונים, שבה היא מצולמת כשהיא שוכבת על המיורון. "אני נורא אוהבת להצטלם ולשחק. בצילום יש הרבה מישחק. אני יודעת להיות שונה בכל תמונה, בהבעות הפנים. אני מרגישה את הצילום. רגע! מה אני מחמיאה לעצמי?"
כן, גם הצניעות הזאת, היא אומרת, נותרו בה.

למסיבה, וכשהגיע לשם שאל את בעלת-המסיבה. מי זו הילדה היפה שעלתה איתו במעלית? השכנה ידעה, כמובן, מי זו. הילדה היפה, ואמרה לו: "עזוב, היא דתית!"
אבל אמיר לא עזב. במיקרה או שלא במיקרה, הוא פגש בה שוב. "הוא התחיל לדבר איתי ומצא חן בעיניי, אבל עד שיצאתי איתו עבר המון זמן. בסוף, כמו בסיפורים, גם התאהבתי בו".
כשהיתה בת 19, אחרי שנת שרות אחת, גמלה בליבה ההחלטה להתחתן איתו. מה בער? "האהבה. הרגשתי שאני כל-כך אוהבת אותו, שאני רוצה למסר את זה. אולי זו תוצאה של החינוך הדתי, שעדיין נמצא בתור-תוכי. הרבה דברים שלאחרים נראים נורא חשובים נראים לי הבלתי-בלתי-הקמת בית ומישהו נראה לי דבר מרכזי ביעוד שלנו בעולם.
"או מה הייתי עושה, אלמלא הייתי מתחתנת? יוצאת עם עוד בחורים? מבלה יותר? גם עשיתי אני מבלה, אלא שעשיתי אני עושה את זה עם האדם שאותו אני אוהבת, ושאינו בחרתי לחיות".

מוזר לי

שאני כבר אמא...

אחרי שנת-נישואין, יש עוד מישהו שהיא אוהבת. בן. "דברים מקבלים פרופורציות אחרות כשלחיים נכנס ילד. יש לזה משמעויות שונות". כשהיא הולכת איתו ברחוב, אנשים אינם מאמינים שהיא אמורה-ורתו של

הרעבתי הרבה כריות בלילות. "בגלל זה בעצם התחיל תהליך עזיבת הדת.
"היום, מבחוח, אני רואה בדת המון דברים יפים ויתרונות. בחברה הדתית קיים איזשהו טוהר, אמיתיות כזו, שקשה היום למצוא. אבל מצד שני אין פתיחות לקבל חריגים".
בזכות היופי.
פקידת המפקד
תהליך עזיבת-הדת היה ארוך וממושך. "תקופה ארוכה לא האמנתי במה שגדלתי עלי, אבל פחדתי להגיד את זה אפילו לעצמי. הגדרתי את עצמי כחילונית רק כשהגעתי לצבא. זה בעצם היה המיפגש הראשון שלי עם חברה חילונית. בתקופה הזו הרגשתי צורך עצום בבלות, להשתולל, מעין פיצוי על השנים שלא הייתי יכולה להתנהג כך".
בצבא היתה פקידת מפקד חיל-האוויר. "כן, היא מודה, "אחת הסיבות שנבחרתי לתפקיד היתה המראה. אני לא יודעת למה זה חשוב להם, אבל זו עובדה, ואני הרווחתי מזה".
היא הרוויחה, כיוון שאת השרות הצבאי היא מגדירה כחוויה בלתי-נשכחת, "ומפאת רגישות המפקד אינה יכולה לפרט את טיבן של החוויות. בשלהי התיכון הכירה את מי שלימים הפך בעלה, אמיר שלון, אז קצין בצנחנים. "היכרתי אותו לגמרי במיקרה. כננין שבו גרתי נערכה מסיבה. אני, כמובן, לא השתתפתי בה. פגשתי בו במעלית. הוא עלה